

FOLK OG LAND

NR. 30 — 10. ARGANG

LØRDAG 21. OKTOBER 1961

LØSSALG 75 ØRE

Arminius:

TYSKLAND OG VI

Verdien av NATO-medlemsskapet står nå sin prøve

Tyskland nå ingen annen støtte enn den å bli helt eller delvis kastet for ulvene, så må det være all mulig grunn for de andre europeiske NATO-makter til å ta forholdet til USA (og for den saks skyld også det troløse Albion) opp til ny vurdering.

Det er visst ikke mange mennesker i dag som tror at USA og dets sovende halvt avrustede satellitnatostater vil gjøre noe som helst for å holde sitt løfte til Tyskland da dette land gikk inn i NATO og knyttet sin skjebne til Vesten. Mange er til og med av den oppfatning at hele hestehandelen om Tyskland ble avgjort ved en høyst udiplomatisk personlig konferanse mellom de to førere i de uteneuropeiske maktblokker etter ekte Roosevelt-Stalin-mønster. Så det er nok ikke uten grunn at det i det store og hele nok militært underlegne Sovjet-samveldet turer frem med en politikk hvor freden tilsynelatende står på spill den hele tid. Man vet vel at det som nå foregår er det rene og skjære komediespill, fra begge sider, etter det Kennedy lovet i Wien.

Det amerikanske blad «Human Events» er i år på det samme i en omtale av det «nye Versailles» som nå forberedes, som bladet sier. Det skriver blant annet:

«Den italienske statsminister Amintore Fanfani har etter tilbakekomsten fra sin Moskva-reise meddelt at Krustsjov var av den mening at Kennedy's motstand bare var komediespill for galleriet, og at han om kort tid ville «forhandle» på grunnlag av de russiske betingelser hvis man bare gir ham mulighet for å bevare ansiktet. Man sier at Fanfani i mellomtiden er

Når nå engang troen her i landet på det geniale i Arbeiderpartiets NATO-utenrikspolitikk har begynt å vakle, slik en tydelig så det ved stortingsvalget, så er naturligvis det som nå hender i Tyskland av den aller største interesse.

Her er et NATO-medlem, og til og med en av de store og bærende makter i den europeiske NATO-familie, kom-

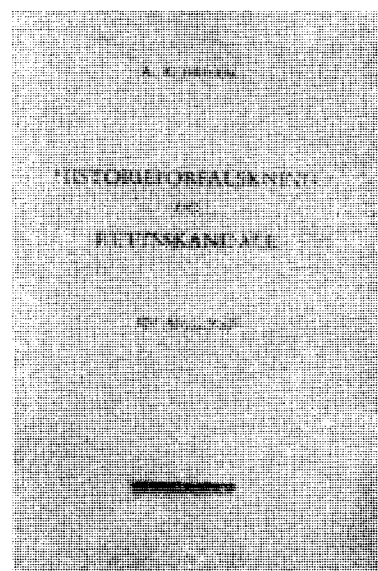
met i skuddlinjen, og nå skal altså verdien av støtten fra USA og de andre NATO-medlemmer stå sin prøve. Og en må vel kunne regne med at USA vil nære større betenkeligheter ved å ofre den sterke NATO-partner Tyskland enn for eksempel det ubetydelige Norge, om den røde verdens-erobrer neste gang følger seg fram oppe i nord. Og får

Amerikanske soldater varetar USA's imperialistiske interesser verden rundt

«Konstitusjonell nødrett»

Professor Castbergs siste skanse i bengalsk belysning ved prost A. E. Hedem

Som meddelt foreligger nå professor Frede Castbergs radioforedrag om «rettsoppgjøret etter krigen», trykt i et lite hefte fra Universitetsforlaget.

En skulle ikke tro at det var påkrevet lenger for noen

å polemisere mot den «Elverumsfullmakt» som alle nå erkjenner ikke eksisterer, men professor Castberg finner det tydeligvis påkrevet å delta post festum i den endelige avslutning av denne politikernes grandiose svindel. Til gjengjeld faller han tilbake på «den konstitusjonelle nødrett». Den han i sin tid ifølge oppdrag har gått god for i en betenkning.

Denne betenkning har prost A. E. Hedem, denne høyst usedvanlige og rakryggede representant for den statskirkelige geistlighet som trakkett seg trofast i de berggravne fotspor, tatt seg av på en overbevisende måte i sin brosjyre «Historieforklarning og rettsskandale». Vi gjengir vedkommende avsnitt av brosjyren her, men peker ellers på at alle som interesserer seg for disse spørsmål bør anskaffe seg Hedems brosjyre. Den kan fåes på Forbundets kontor, eller bestilles i posten. Prisen er kr. 3,50.

Og her er da hva Hedem skriver om «Konstitusjonell nødrett og folkets rettsbevissthet»:

Det gamle ord sier at «nød bryter love». En mann i storm og livsfare på fjellet kan ustraffet bryte seg inn i en annen manns hytte. Nødretten har vært alminnelig kjent og akseptert når det gjelder enkeltpersoners fysiske interesser. Men også statsmyndighetene har i tidens løp enkelte ganger påberopt seg nødrett som grunnlag for tiltak som gikk ut over gjeldende lovreglers ramme. Dette har dog vært gjort så sjelden

at denne rettskilde hadde fått liten eller ingen plass i den alminnelige rettsbetraktning. Men i forbindelse med okkupasjonstidens problemer har «konstitusjonell nødrett» dukket opp ikke bare i den offentlige diskusjon, men endog som effektivt innslag i det såkalte rettsoppgjør. Eksilregjeringens provisoriske straffeanordninger skred nemlig umisforståelig ut over Grunnlovens ramme, og som retts-

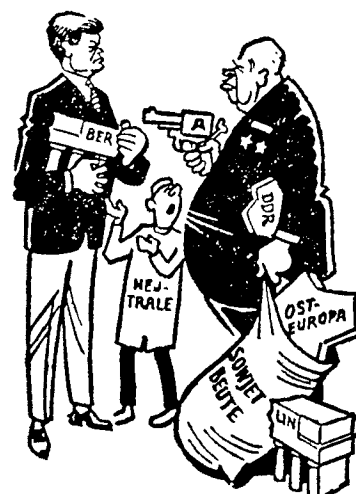
(Forts. s. 6)

kommet til samme oppfatning».

Det er sikkerlig noen hver som er kommet til samme resultat, og for alt vi vet kan vel saken allerede være avklart innen dette er trykt. Skjønt det i øyeblikket ser ut til at Krustsjov vil presse sitronen til siste dråpe.

Nå kan man naturligvis si at det som kommer til å skje bare er dette at man tar den uunngåelige konsekvensen av den katastrofale politikk som Hitlers vestlige motstandere førte i sitt blinde hat og diri-

(Forts. side 2)

Om resten — — — kan man naturligvis forhandle (Deutsch Wochen-Zeitung)

TYSKLAND OG VI

(Forts. fra side 1)

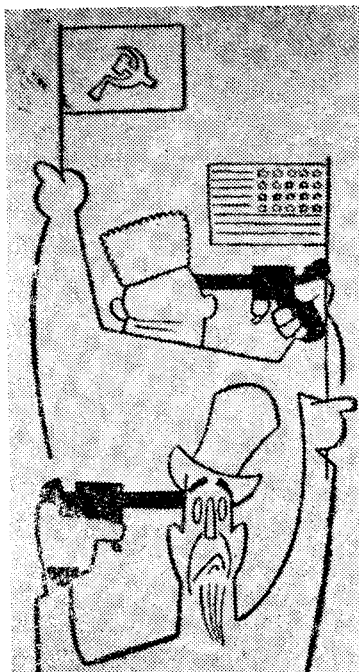
gert av Baruch- og Morgenthau-klikken. Delingen av Tyskland er jo bare det i øyeblikket mest synlige tegn på den deling av hele Europa som Rooseveltpolitikken førte til. Og det Berlin som ligger igjen som en oase innen det røde maktområde, kan naturligvis ikke holdes når Rest-Europa har foretrukket å kripe under vingene på den store klukkehønen på den annen side av havet, istedenfor å stole på sin egen makt, og når Europas statsmenn og politikere er mere opptatt av å sørge for afrikanernes velferd enn sin egen sikkerhet.

Men ser man på det som nå skjer med Tyskland som en nødvendig avbetaling på gammel skyld og gammel feilregning, så bør vi her i Norge også være klar over at oppgjøret neppe stanser med Tyskland. Det er vel nok i den forbindelse å minne om den amerikanske president Roosevelts press på de norske eksilpolitikere for å få dem til å gi Sovjetsamveldet adgang til norske havner. Han hadde vel neppe funnet opp denne gest til de røde venner på norsk bekostning selv, men søkte utvilsomt å fremme visse krav som broder Stalin hadde antydnet. At forholdene i 1945 så gavmildt åpnet alle porter i Mellom-Europa for den russiske ekspansjon, slik at foretagender i Skandinavia måtte komme i annen rekke, samtidig som den svenske hær ikke var en helt betydningsløs faktor å ta med i beregningen for den medtatte russiske hær som under disse forhold fikk så mange andre oppgaver hvilende på seg, endrer intet i det faktum at krav om adgang til Nordnorske havner ikke er skremmer, men faktiske realiteter fra verdenskrigens tid, som kan være gjemt, men neppe glemt.

Så lenge motsetningsforholdet til USA og NATO eksisterer og Krustsjov føler seg frem etter de svake punkter, kan vi med vårt NATO-medlemsskap vente å stå for tur neste gang. Og vi kan da regne med å dele Tysklands skjebne.

*

I det tyske tidsskrift NATION EUROPA finner vi en uhyre interessant sammenligning av Munin mellom maktmidlene på begge sider. Det finnes lite i denne sammenstilling som kan forklare Krustsjovs kyniske lek med krig og fred, annet enn at det allerede foreligger en slags avtale eller at hans forakt for den amerikanske politikk og Vestens moral er så overveldende at han ikke engang

Foran atomkrigen

drømmer om at det kan bli alvor.

Munin peker på at USA i tilfelle en total krig er knusende overlegen når det gjelder kjernefysiske våpen, og at en overvekt for Sovjetsamveldet for øyeblikket bare består når det gjelder interkontinentale raketter, landstridskrefter, mere moderne «konvensjonelle» våpen og taktisk luftvåpen. Men la oss se på forholdet i detaljer

Når det gjelder interkontinentale raketter, har USA ca. 25 av de tyngste Atlas-raketter, skuddklare og innrettet mot mål i Sovjetsamveldet. Det er planlagt en økning til 60 innen årets utgang. Mot dette har Sovjetsamveldet antagelig mellom 50 og 100 av de tyngste T-3-raketter skuddklare mot Amerika og USA-støttepunkter.

Av raketter med middels rekkevidde har USA 60 Thor-raketter på engelsk jord, 30 Jupiter-raketter i Italia, alle skuddklare mot sovjet-mål. De russiske T-2 raketter kan ikke nå USA, men til gjengjeld naturligvis for eksempel Norge.

Tunge bombefly: USA har 600 B-52 og B-58 som fra sine støttepunkter kan nå ethvert ønsket mål i Russland med H-bomber. 150-200 russiske fjernbombere kan fly angrep mot Amerika.

Bombefly med middels rekkevidde: USA har 1100 B-47 jetbombefly og 2000 fjernjagere kan sammen med dem settes inn mot mål i Russland. De sovjetrussiske midlere jetbombefly (ca. 1500) kan ikke nå Amerika, men naturligvis blant annet oss.

Polaris-ubåter: 80 Polaris-«kanoner» kan fra 5 allerede patruljerende Polaris-ubåter nå russiske mål. Ytterligere 4 Polaris-ubåter er under utrustning nå og det er gitt bevilgning til 29 til. Sovjet har

ingen tilsvarende våpen. Noen røde ubåter kan dog avfyre kortstrekingsraketter.

Andre ubåter: USA har bare få i tjeneste. Deres oppgave er forsvar mot ubåter. Sovjetsamveldet har 450 ubåter, av hvilke 225 kan nå den amerikanske kyst. Oppgave: Å avbryte sjøforbindelsen mellom Amerika og Europa, Asia og Afrika.

Hangarskip: USA har 15 stykker med 1500 bombefly, som kan rekke mål i indre Russland. Sovjetsamveldet har såvidt vites ingen.

Marine forøvrig: USA har en meget sterk marine og Sovjetsamveldet er avgjort underlegen.

Taktiske raketter: Begge parter har antagelig omtrent samme styrke.

Stridsvogner: USA's utstyr er delvis foreldet. Den overlegne modell av 1960 er ennå ikke satt i massefabrikasjon. Sovjetsamveldet er rikelig utstyrt med mellomstore T-54 og tunge T-10 stridsvogner av den mest moderne type.

Lette infanterivåpen: USA har for 90 prosent av utstyrets vedkommende det gamle infanterigevær fra annen verdenskrig. En eneste divisjon er utstyrt med en ny modell (M-14). Ingen nye maskingevær. Når det gjelder Sovjetsamveldet så er alle enheter utstyrt med nye etterkrigsvåpen.

Artilleri: Modeller fra annen verdenskrig, nye modeller ennå ikke satt i massefabrikasjon når det gjelder USA. Sovjetsamveldet har nye modeller, størsteparten på mekaniserte lavetter.

Som en vil se av denne oversikt, så er situasjonen fra et amerikansk synspunkt forholdsvis tilfredsstillende. Men anderledes stiller det seg for de europeiske land, i første rekke Norge. Og enda mindre beroligende stiller det seg for de amerikanske satellitstater i Europa, når USA nå etter at Kennedy overtok, åpent erklærer at det naturligvis kan tenke seg å bruke konvensjonelle våpen, men ikke vil gå så langt som å slippe løs en atomkrig for å oppfylle sine forpliktelser overfor de «forbundsfeiler» som står i første kamplinje. Det vil først slippe atomkrigen løs hvis Amerikas egen

USA gir ikke efter en tomme —

Berlinproblemet og annet

Hvem er skyld i dette? I land denne krig, betyr det dette som i så meget annet aftenlandenes undergang! Spådde han rett? Tiden vil vise det, og kanskje om ikke så lenge! —

Det forundrer mange, at de fleste her i landet holdt med England, Frankrike og Russland uten å tenke. Jeg diskuterte dette med en forhenv. skipsmegler, og han roste England. Jeg holdt på, at England aldri hadde vært annet enn en røvernasjon, hvorefter han ble veldig forført. Jeg spurte ham, om han erindret, at England ved århundreskiftet overfalt den fredelige boerrepublikk i Sydafrika, fordi det ble funnet diamanter etc. der. Han svarte ikke! Videre om England hadde en lov for seg og en for andre? I den første verdenskrig erklærte nemlig England Tyskland krig, fordi det gikk gjennom Belgien, men han hadde intet å svare, da jeg foreholdt ham, at England gjorde det samme da det gikk i land i Saloniki og gjennom det nøytrale Grekenland for å felle Bulgarien i ryggen.

Hitler sa ved en anledning under siste krig: Taper Tysk-

Rettelse

Det var ikke historieforfalskningen, men historieforskningen vi håpet ville bli fremmet ved utgivelse av Carl P. Wrights etterladte opptegnelser. Formodentlig ble både maskinsetter og korrekturleser så indignert over det renkespill vi berettet om i artikkelen, «Politikernes grandiose svindel» at blyet løp over med den karakteristikk hjertet var fullt av. Jfr. forrige nummer, side 8, de tre siste linjer i nevnte artikkel.

USA's KOMMUNISTHJELP

USA's geniale utenrikspolitiske ledelse har som kjent i alle år ydet hjelp til styrkelse av kommunistiske satellitstater, blant andre også Polen. Nå ser det ut til å måtte bli slutt med det, for kongressen har vedtatt at det ikke skal ydes USA-hjelp til land «som presidenten betegner som kommunistiske». Og det blir vel ikke godt selv for Kennedy å kalle Polen for noe annet enn et kommunistisk land. Det forlyder imidlertid at presidenten nå vil forsøke å få endret vedtaket. Slik at NATO kan få det mere spennende hvis det skulle komme i krig med Sovjetsamveldet og dets USA-understøttede satelliter.

sikkerhet er truet.

Men under slike synspunkter faller etter vår oppfatning også meningen både med NATO og med de europeiske staters forsvarspolitik etter annen verdenskrig bort. Vi har fått en falsk sikkerhetsfølelse, som har fått oss til å forsømme vesentlige oppgaver.

Vi skal i en ny artikkel se litt på om vi av disse forhold også kan trekke visse slutninger med hensyn til det internasjonale samarbeide i sin alminnelighet.

Det kan ikke skade å gjenoppfriske slike facta, så skylden blir lagt der, hvor den med rette hører hjemme.

W.

Er det noen

som vil selge sin eiendom og la pengene stå i eiendommen mot pantobligasjon? Forpaktning kan også ha interesse.

Bil. i eksp. mrk. «Helst med litt skog».

Svensk NS-mann

önskar brevväxla med norska el. danska, som är besjälad av samma idéer.

Svar t. «35 år» i eksp f.v.b.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og hetsbare loftstrapper.

Arkitekt

H U S T A D

Beurumv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 20 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Udemokratiske demokrater

Det er et uhyggelig og skjebnesvangert spill med landets dyreste interesser norske partipolitikere har drevet helt siden annen verdenskrig tok sin begynnelse og frem til denne dag.

Når det gjelder forholdene før var nasjonale ulykkesdag 9. april 1940, så er det tilstrekkelig å minne om, at mens Norges nøytralitet ble proklamert høyt og hellig for allverden, og også for det norske folk, så drev ledende politikere bak folkets rygg den unøytrale holdning så langt at det var på nære nippen at hele landet hadde gått under. Slik det ved skjebnens lykkelike tilskikkelse gikk, førte det iallfall til at Norges rike ble bragt under fremmed herredømme, og en får vel si at det trass i all «befrielse» er under slikt herredømme den dag i dag.

I 1945 vendte de skyldige eksilpolitikere, de ansvarlige for 9. april, tilbake sammen med fremmede tropper og gjenomførte med deres hjelp og under deres beskyttelse sitt politiske oppgjør med okkupasjonstidens naturligvis fullt legale styre, og de som ellers hadde gått inn for å følge folkerettens bestemmelser for okkupert område.

De er så store demokrater disse partipolitikerne våre av gammel og ny årgang, at de nærmest får anfall bare noen hvisker ordet «nynazisme», men pussig nok foretar de alltid sine mørkets gjerninger bak folkets rygg og uten å spørre dette høyt priste folket til råds. Spør noen hvorfor, så svares det fra den politiske allfader og nedover, at slikt noe er det bare vi partipolitikere som forstår oss på, slikt noe har da det folket som «styrer» i et demokrati ikke greie på.

Nei, kanskje det. Men de som sverger til dette system, får iallfall følge de spilleregler de selv har gitt. I motsatt fall er det ulovlige midler de bruker, og de får da ta det reasue som følger med det.

Norge ble ført inn i NATO av partipolitikerne uten at folket ble spurt. Det har ikke bare ført til at fremmede soldater svermer rundt i landet vårt og at fremmede baser bygges ut her, men det har direkte satt landets eksistens på spill i forreste rekke i den russisk-amerikanske atomkrig, vepnet med kassert amerikansk materiell. I så hen-seende er vi blitt det reneste amerikanske «heimevern».

I politikernes arbeide i det ulykksalige FN, som i stedet for å skape fred, skaper krig og uro og vrøvl overalt, gir en stadig konsesjoner til overstatlige instanser på bekostning av norsk selvbestemmelsesrett. Ingen faller på å spørre det norske velgerfolk hva det mener om dette, iallfall ikke disse kjempedemokratene.

Nå står våre politikere iferd med å avskrive vesentlige deler av norsk suverenitet og selvbestemmelsesrett gjennom et medlemsskap i Fellesmarkedet. Og som de gode demokrater de er, spør de naturligvis heller ikke nu det norske folk hva de mener. Tiltross for at det nylig ble holdt stortingsvalg. Tvertimot, en passet seg omhyggelig for å fortelle hvilket standpunkt en tok.

Vi synes dette er et skammelig spill med landets interesser. Vi synes det er så udemokratisk at selv vi som har fått etiketten «nynazister» reagerer. Vi synes det smaker av renkespillet i 1939—40 om igjen. Og vi kan ikke skjønne annet enn at det iallfall moralsk sett kommer inn under det den borgerlige straffelov av 1902 i paragraf 83 kaller rettsstridig å «bevirke eller medvirke til at Norge eller noen del av riket bringes under fremmed herredømme».

Våre partipolitikere frykter såvisst ingen straffelov, for loven og retten i dette velsignede land er i deres lomme.

Ny aksjon fra Degrelle

Henvendelse både til
parlamentet og kongen

Vi gjengav i nr. 8 utdrag av et brev den belgiske landflyktige rexisfører Leon Degrelle hadde sendt den belgiske avis «Le Soir», men som denne avis ikke offentliggjorde. Degrelle har imidlertid ikke nøyhet seg med dette. Han har nå i et brev henvendt seg til det belgiske parlament og gjentatt sitt tilbud om å vende tilbake til Belgia straks og stille seg for retten, hvis man vil garantere ham en fullstendig rettergang i full offentlighet. Også dette brev offentliggjøres av bladet «L'EUROPE RÉELLE».

*

Degrelle var som kjent selv medlem av det belgiske parlament og han setter som overskrift over brevet «kjære gamle kolleger». Han peker på at det er bebudet en debatt om hans gjenferd, men da han ikke tror at det viktigste vil bli sagt der, vil han gjerne komme debatten i forkjøpet.

Han har forstått av interpellantenes forutgående bemerkninger at spørsmålet om hans utlevering igjen vil komme på tapetet, og sier at det er riktig hyggelig dette at så mange ønsker at han skal vende tilbake til Belgia. Det er imidlertid ikke nødvendig med noen diplomatiske henvendelser i den anledning for han er som sagt villig til straks og frivillig å vende tilbake mot å bli garantert en anstendig rettergang.

Nå avhenger det bare av dere selv. Det avhenger av deres frykt (som jeg tror på), sier han, eller av deres mot (som jeg ikke tror på). Hva bestemmer dere dere for? Fortsatt mørklegging eller fullt dagslys? «Europe Réelle» mener ellers fra pålitelig kilde å vite at Degrelle også skal ha sendt et brev til kong Baudouin i samme anledning.

Men de nærer tross alt en aldri så liten frykt for det folket de stadig bedrar så grovt og bevisst. Derfor erklærer en Gerhardsen også at regjeringen ikke vil fremsette proposisjon om å søke medlemsskap i Fellesmarkedet hvis ikke alle de borgerlige partier garanterer på forhånd at de går med på ferd. For den slu politiker Gerhardsen skal ikke ha noe av at et dissenterende parti slår politisk mynt på affæren når de sørgelige følger begynner å melde seg. For da kunne jo saken til syvende og sist likevel bli forelagt folket i valg, og noe slikt gyser na-

«Dødsdans i Prag» som forsettelsesroman i «FOLK OG LAND»

Vi har sikret oss retten og begynner offentliggjørelsen i neste nummer.

Forfatterinnen Olga Barényi

Etter at vi for noen tid siden hadde gjort oss ferdig med vår fortsettelsesberetning «Bak kulissene», har vi vært på jakt etter noe nytt stoff av lignende art, en beretning i romans form om virkelige historiske hendelser av den fortiede art. Det gleder oss å kunne fortelle våre lesere at det nå har lyktes oss å sikre FOLK OG LAND retten til offentliggjørelse av den kjente tsjekiske forfatterinne Olga v. Barényis bok «Prager Totentanz» i norsk oversettelse. Den vil hos oss få titlen: «Dødsdans i Prag» og vi begynner offentliggjørelsen allerede i neste nummer. Fra da av blir den å finne på side 4.

Forfatterinnen skriver om denne bok:

«Forholdet mellom en forfatter og en leser er omtrent som mellom en offentlig anklager og en dommer. Anklageren skildrer tilfellet X eller Y, og dommeren dømmer eller frifinner. Forfatteren kan gjøre meget. Han kan kjede leseren, han kan ergre ham, han kan ryste ham våken, han kan rive ham med, men en ting kan forfatteren aldri gjøre: Han kan ikke tvinge leseren til en dom eller til en frifinnelse.

I denne bok blir plassen på tiltalebenken stående tom, den anklagede er usynlig, egentlig bare en stemme. Stemmen fra Pragerkringkasteren, som grusomt druknet tusener av mennesker i et hav av blod. Denne massaker blir kalt Pragerrevolusjonen 1945.

turligvis alle gode nydemokrater tilbake for.

Og så skjer da det paradoksale, at når alt kommer til alt, så er det bare oss grufulle «nynazister» som forsvaret demokratiet, og krever, at skal Norge selges av høyst materielle grunner, så skal det gjøres av folket selv med åpne øyne og ikke av partipolitikerne i dølgsmål.

Husker De ennu? Prag var en åpen by, hvor utallige flyktende mødre med barn fra das Reich, og sårede tyske soldater i slutten av krigen søkte tilflukt for den røde lavine. Disse jagede ble mottatt av tsjekkerne i Prag, om ikke med åpne armer, så dog med den følelse av mett medlidenhet som den lykkelige alltid har til overs for den ulykkelige. Men så klang det en stemme fra Pragerkringkasteren 5. mai 1945, en stemme som erklærte det for en avskyelig forbrytelse, som straks måtte straffes med døden, å føle medlidenhet med denne sørgelige flokk. Ingen kunne gjemme seg for denne stemme, alle måtte ut på gaten, og mellom barrikadene som ingen forsvarte og ingen stormet, jamret korsfestede tyske barn seg tildøde, og brente i levende live sårede tyske soldater, og ingen fikk lov til å gi dem et nådeskudd. Stemmen i Pragerkringkasteren talte ikke om skyld og soning, men om hevn. Da den røde hær kom til Prag 9. mai, stod det allerede «Consumatum est» skrevet på den åpne bys åpne porter. Det var imidlertid ingen by lenger, men en kjempemessig kirkegård.

Ingen papirfigurer vil defilere for leser-dommeren, bare mennesker av kjøtt og blod. De står ikke opp av sine graver, for de fleste av dem har ingen grav. Grav får bare et menneske, og tyskerne var dengang ikke mennesker mere. Dengang hadde de tapt sin kampløse kamp mot revolusjonen. De fant ingen forsvarer og ingen dommer, bare bøddler, som måtte myrde for ikke selv å bli myrdet. I dag vil disse døde stå foran leseren, og de vil fortelle om sitt liv og sin død, uten bitterhet og uten lidenskap, for slike egenskaper har ikke de døde. De vil intet fortie og intet besmykke, de døde fra Prag, og de vil heller intet mere.

Vil de intet mere? Jo, et lite minne.

Og når dommeren avsier dommen — man kaller det å ta stilling til forfatterens arbeide — da vil de døde fremdeles lytte. De vet at denne dommer ikke vil avsi noen feilaktig dom. Den drepende stemme fra Pragerkringkasteren fortjener ingen «Absolvo te». Men kanskje de som ble pisket opp til vilt hat. Dog det er ikke forfatteren sak. Det må leseren ta standpunkt til».

HUSK BLADFENGENE!

Hets mot Tyskland

Fra den unge, energiske leder av Nordiska Rikspartiet, Göran Assar Oredsson har vi mottatt denne artikkel som vi gjerne trykker, skjønt vi ikke i alle detaljer kan si at vi er absolutt enig i betraktningene! Artiklen gir under enhver omstendighet et bilde av hvorledes en stor del av den nasjonalbevisste ungdom ser på de dagens internasjonale komplikasjoner, som er resultatet av fedrenes misgjerninger.

W. S. Schlamm, som spiller en underlig rolle i verdenspolitikken

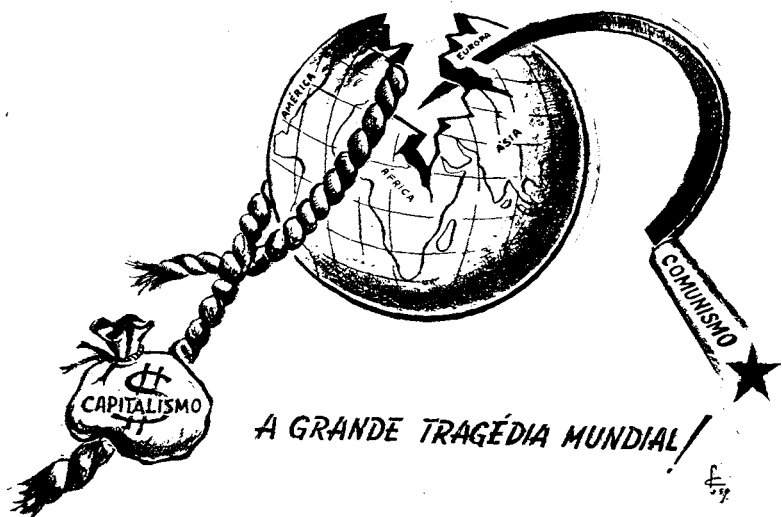
Svårigheterna att genomskåda det slipade intrigspelet bakom de för oinvidde tätt slutna kulisserna framför den världspolitiska scenen äro uppenbara. Sionismens regikonst är utvecklade till fulländning, och de behärska suveränt konsten att förvända synen på de godtrogna.

Tydlig har det dock stött på oförutsedda svårigheter att förverkliga planerna på att utlösa ett tredje världs krig. Efter det sista blodiga kriget vill varken amerikanska eller ryska folket krig. Sovjet har både produktionsmässigt och militärt blivit så starkt, att det icke längre har behov av krig för att slå ut USA. Tiden arbetar helt för Sovjet. Stora folktomma områden i Sibirien, jättelika ännu icke exploaterade naturrikedomar, en stark nativitet, en väldig industriexpansion; dubbelt så många tekniker utexamineras årligen i

Sovjet som i USA. ryssarne äro biologiskt sundare och ha stora oförbrukade folkreserver, all verksamhet är samordnad mot ett bestämt mål, folket sammanhålls av en starkare ideologi, om man överhuvud kan tala om ideologi i USA; ryssarnas självförtroende har stärkts oerhört tack vare de tekniska triumferna.

Av denna anledning låter numera sionismen den våldsamaste hetspropagandan utgå från USA mot Sovjet. För min del anser jag denna propaganda kulminerat i den sensationella boken «Die Grenzen des Wunders», författad av juden W. S. Schlamm, som numera är bosatt i Västtyskland efter att ha ambulerat mellan Polen, Tjeckoslovakiet, USA, Schweiz och Frankrike. Boken utformar seg till en ursinnig hets mot Sovjet och till förberedandet av ett amerikanskt-tyskt heligt krig mot Sovjet. Det heter bl. a. «Ett Tyskland som med amerikanskt understöd inriktar sig på att återvinna de stulna områdena, förblir den bästa barriären mot vidare sovjetisk expansion».....». Men Väster kan icke överleva utan Tyskland; «Tyskland, Amerika, Väster har ännu några få år för sitt sista avgörande».

Det skal icke så litet frekhet och cynism till för att komma med dessa utgjutelser, sedan Tyskland förödmjukats så gränslöst, folket degraderats till en pariaklass, till krigsförbrytare och till «en avart av människosläktet» som tidningen «Se» kallade (Forts. side 7)

Verden er kløvet i to gigantiske blokker, begge like fremmedartede for oss europeere

«Bara må få vite sannheten fra krigens tid»

Sa presten – og fikk dette svaret fra Johan Baastad

FOLK OG LAND omtalte for en tid siden et krav som ble reist i «Norsk Skuleblad» om en bedre orientering for ungdommen om samtiden og den historiske utvikling i dette århundre. Det later til at det ikke bare er lærerne, men også deres prestelige kolleger som er bekymret for at barna ikke skal få vite sannheten om okkupasjonen og fortiden ellers. Således uttalte kallskapellan Hartberg, Lørenskog, på et kretsmøte på Båstad skole at foreldrene måtte fortelle sine barn sannheten fra krigens tid. Dette foranlediget Johan Baastad til å sende kallskapellannen etterfølgende brev, som gir et så godt bilde av den sannhet man etter søker at vi har bedt Baastad om tillatelse til å trykke det i **FOLK OG LAND**.

Herr kallskapellan G. M. Hartberg, Lørenskog.

De var på kretsmøte på Båstad skole og holdt foredrag, Jeg var dessverre ikke på møtet, men jeg har hørt megen ros om foredraget og jeg vil takke Dem for dette.

De hadde bl. a. nevnt at en skulle fortelle for barna sine — ha kosestunder med dem — og De hadde nevnt at foreldrene gjerne måtte fortelle sine barn sannheten fra krigens tid, da barna jo er for unge til å kunne vite noe om dette selv.

Jeg er så fullstendig enig med Dem i dette. Det eneste barna får høre fra krigens tid er enten sjikane og bebreidelser eller skryt og heroisme.

De må i sannhet være en modig mann, som i dag mener at en bør fortelle sannheten, det er også det overlege Scharffenberg har strevet med hele tiden etter frigjøringen.

I denne anledning har jeg interesse av å nevne for Dem en del av de sannheter som ofte blir glemt nå, men som jeg mener bør komme med for at barna kan få et riktig bilde av det hele, særlig her fra bygden og distriktet, men en må også se det i et videre perspektiv. Og så om jeg kunne få høre hva De mener om dette.

*

For å få en riktig gang i det hele, må en vel tilbake til førkrigstiden og fortelle om hvorledes forsvaret ble gjort dårligere og dårligere, om de brukne geværs menn, og at en av disse menns ledere — Fr. Monsen — satt som forsvarsminister til vinteren 1940. Kunne også minnes det nedbrytende arbeide som ble gjort på våre ekserseplasser i mellomkrigstiden med dannelsen av soldaterforeninger for senere å få til opp- tøy. At bl. a. vår nåværende Rolf Hofmo leide seg inn ved Gardermoen med sådant oppdrag for øye og at en slektning av meg som var sersjant — han lever her i bygda — tok ham i armen og leide ham til plasskommandanten, og at denne satte ham i kakebua inntil lensmannen i Ullensaker fikk kjørt ham til Oslo under løfte om ikke å vende tilbake. Dette var i 1919. — At redaktør Tranmæl i et foredrag uttalte at for ham var fedrelandet ikke mere verd enn to sure sild. Slik at barna får se hvordan situasjonen var

her i landet før krigsutbruddet.

Så om hendingene i Jøssingfjorden, om engelskmennenes mineutlegging i norske farvann, og at vår admiral — Diesen — da han fikk høre dette, uttalte: «Dette betyr krig». — Men fremdeles ingen mobilisering, ingen mineutlegging. At overlege Scharffenberg påstår at det var et samspill mellom vår regjering og de allierte, at norske offiserer har fortalt at de hadde ordre om å skyte på tyske, men ikke på allierte krigsskip, og at dette ble bevist natten til den 9. april, da tyskerne besatte Kristiansand og Oddernes befestninger. Om hvorledes en liten avdeling tyske soldater marsjerte inn og besatte Oslo, led-saget og beskyttet av det norske politi med politimester Welhaven. Fotografi av dette inn-tog kunne også fremvises.

Og så om hvordan krigen artet seg her i distriktet. At en gutt fra bygda falt i Askim, skutt av det norske artilleri. Hvordan Trøgstad fort — landets sterkeste festning — ble erobret av tyskerne. At fortets besetning, allerede før tyskerne kom, hadde bestemt seg for å underhandle, da beholdningen av matvarer kun var et okseslakt, samt rå kaffe. De satte betingelser om at soldatene ikke skulle tas til fange, men få reise hver til sine hjem. Dette godtok tyskerne, og soldatene fikk sitte på med de tyske busser da de reiste igjen, og de ble satt av ved de forskjellige veikryss som av en alminnelig buss.

Så at konge, regjering og storting drog opp gjennom landet og at konge og regjering

drog videre til England. At Quisling dannet en midlertidig regjering for at det ikke skulle bli bare kaos. At han igjen trakk seg tilbake etter noen dager, at høyesterettsjustitiarius Paal Berg holdt en anerkjennende takketale for ham, og at der ble dannet et administrasjonsråd. At da ved dette skifte, det norske flagg ble fi-ret og hakekorset heist på stortingsbygningen, dette for å markere situasjonen.

At kommanderende general Ruge kapitulerte og at tyskerne da fikk alt krigsmateriell til lands og til vanns og i luften, og alle depoter, at nordmennene forpliktet seg til å gjøre i stand flyplasser, særlig Fornebo og Værnes. At de norske soldater slapp hjem, likeså offiserene, mot å underskrive en erklæring om at de ikke skulle bære våpen mot Tyskland i den pågående krig. At dessverre mange offiserer senere brøt sitt æresord slik at alle offiserer ble tatt og sendt i tysk fangenskap. Det er dessverre blitt et ordtak en kan høre av og til dette: «Det er vel ikke no- mer å høre etter dette, enn etter en norsk offisers æresord».

*

Så at Nasjonal Samling overtok styret, og at de fulgte Haagerkonvensjonens bestemmelse så godt det lot seg gjøre. Disse bestemmelser som det norske storting hadde vedtatt allerede i 1889 og senere gjentatt etter adskillelsen med Sverige i 1905. (Fortsettes)

Og så bør de få grundig kjennskap til hvordan freden og frigjøringen artet seg — — —

Professor Castberg og «rettsoppgjøret»

En skriftveksel mellom major Kjelstrup og professoren om sistnevntes foredrag

II.

Vi bringer her resten av major Kjelstrups svar på professor Castbergs radioforedrag og hans senere forsøk på å rettferdiggjøre sine merkvordige standpunkter:

Med hensyn til enkeltheter i Instituttets utredning til- later jeg meg å henlede Deres oppmerksomhet på følgende:

Ad 1) De anfører at krig eller krigstilstand er et folkerettslig begrep, og synes følgelig å betrakte dette som synonyme begreper. I alminnelig sprogbruk er det imidlertid her en vesentlig forskjell som fremgår bl. a. av at krigstilstanden av den norske regjering — forøvrig ensidig og uberettiget (jfr. brosjyrens side 36, V, 2. avsnitt *) — er hevd- det å ha bestått ut i 1951, mens ordet «krig» bare kan gjelde aktiv statlig krig- føring.

*) Folkeretten går der hvor den er gitt lovs kraft gjennom offisiell kunngjøring ifølge sikker jus foran enhver fortolkning av den nasjonale lovgivning, og er eneste rettesnor når det gjelder forholdet til andre stater. Jfr. Sikkerhetsrådets vedtak av 1/9—51, hvor der er anført at Egypt ikke kan hevde at det er «aktivt krigførende» mot Israel. En slik ensidig påstand er verdiløs, når den ikke er i samsvar med det faktiske forhold. (Professor Castberg har herom anført følgende i «Folkerett» side 41: «Nu for tiden møtes selv de mest stridende retninger i en prinsipiell anerkjen- nelse av det positive retts- stoff — traktater og sedvane- rett — som bindende ut- gangspunkt i alle drøftelser av rettsspørsmål»):.

At kapitulasjon som regel bare er en militær affære må medgis. Det gjaldt samtlige lokale norske kapitulasjoner. Den avsluttende hovedkapi- tulasjon var imidlertid sam- tidig i realiteten en statsakt av landsomfattende karak- ter, jfr. brosjyrens side 12, note 4 og s. 14, fotnoten, 2. avsnitt **)

** General Ruges telegram av 8/6—40 til «noska sände- budet» i Stockholm: «Kon- gen og regjeringen har — befalt meg å innstille fiendt- lighetene». Direktør Lorentz Vogt i Tønsberg Blad 25/6 —48: «Kapitulasjonen var således like meget en stats- akt som en militær kapitu- lasjon».

Major F. H. Kjelstrup

Den norske overkomman- do utarbeidet selv et utfør- lig forslag datert 24. juni 1940 til norsk-tysk militært samvirke i Nord-Norge. Det- te forslag fra det norske forsvars høyeste ledelse ute- lukker muligheten av norsk forutsetning om fortsatt krig mot okupanten. Gene- ralen må følgelig ha renon- sert på å gjøre sitt ønske- syn gjeldende, og sluttelig ha akviesert ved det tyske syn på saken, og endog trukket for vidtgående konklusjon av dette. Den 27. juni ble det norske hoved- kvarter oppløst og ledelsen (Forts. side 8)

Representanter for den røde verdensmakt

Tysk situasjonsvurdering:

HAR EUROPA EN FREMTID?

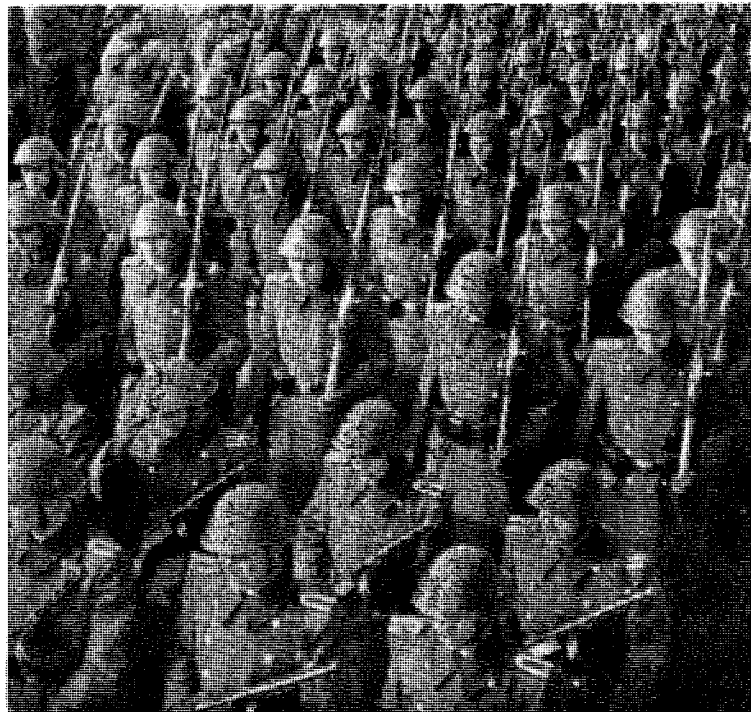
Forsøk på en analyse av general Schubert

På det tyske Nationalverlag er det kommet en brosjyre, i hvilken en gammel, erfaren soldat gjør det modige forsøk å foreta en objektiv analyse av Europas stilling i dag. Generalløytnant Theodor Schubert er forfatteren og brosjyren heter «Hat Europa eine Zukunft?» Vi gjengir et avsnitt av brosjyren, som og- så kan bestilles i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE:

Den såkalte Europabevege- se lever vel fremdeles i en rek- ke foreninger og kongresser, vesentlig på økonomiske be- traktninger, uten Schwung og uten ekte innhold. Et rysten- de eksempel på denne Europas falske ånd leverer italienerne oss i behandlingen av det ver- geløse tyske Sør-Tyrol. Mens man i Roma stadig påny be- kjenner seg til Aftenlandets ånd, til den europeiske frihets ånd, slår de italienske kara- binierer ned de tyske sørty- rolere og presser denne herli- ge stripe tysk land over i rol- len som kolonimråde. Og det i en tid da man i buskområ- der, i jungel og i urskogen gir den siste negerstamme frihet og suverenitet.

Likevel er det gamle Eu- ropas kraft fremdeles veldig. Bortsett fra dets åndelige potens — her ligger men- neskehetens vugge og ikke på Russlands stepper eller Amerikas vidder — er også Vest-Europas biologiske kraft — iallfall i sammenligning med den øvrige verden — stadig betydelig.

Den vesteuropeiske befolk- ning på 351 millioner står

Den øst-tyske folkehær marsjerer igjen

likeoverfor Sovjetsamveldet med 212 millioner og USA med 195 millioner. Vest- Europa frembringer for tiden pr. år 93 millioner tonn rå- stål, Sovjetsamveldet bare 60. USA produserer 90. Den årlige stenkullproduksjon i Vest- Europa beløper seg til 464 millioner tonn, Sovjetsam- veldets 361, USA 395. Vest- Europa produserer årlig 470 milliarder kwt elektrisitet, mot Sovjetsamveldets 264 mens USA driver det til 898. Av disse statistiske tall går det klart frem at Vesteuropa hvis det forener sine krefter også fremdeles ville frem- stille den største økonomiske makt i verden.

Europaspørsmålet var alltid nær forbundet med Tyskland. Det har heller ikke endret seg idag. Takket være den gigan- tiske hjelp som det anti- kommunistiske Amerika un- der og etter den annen verdenskrig ydet Sovjetsam- veldet gjennom det såkalte leie- og lånesystem, holder Sovjetsamveldet ikke bare Baltikum, Polen, Tsjekkoslo- vakia, Ungarn, Romania og Bulgaria fast i sin hånd, men den bitterste følge for oss er den tredobbelte sønder- lemmelse av Tyskland.

Sovjetsamveldet og i sær- deleshet Polen fikk de mest blomstrende tyske østprovin- ser i «provisorisk» forvalt- ning, og Mellom-Tyskland ble utlevert til det kommuni- stiske SED-regime.

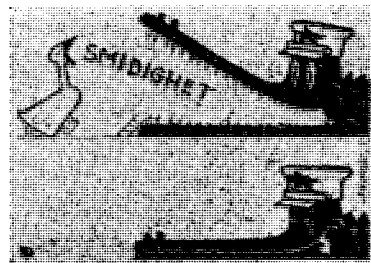
På alvor tenker ikke et menneske i Washington, Lon- don eller Paris av den grunn å legge seg ut med det østen som ikke lenger vil gi om-

vestlig side bare ikke gå ytterligere tilbake enn man allerede har gjort og tape enda flere posisjoner. Dog «å dø for Berlin» tenker man sikkert ikke på og det er også utilhyllet blitt sagt, særlig i London og Paris.

Nettopp dette brennpunkt Berlin er et eksempel på den vestallierte politikk, såvidt man da overhodet kan kalle det som skjer for politikk. I Potsdameravtalen av 2. au- gust 1945 var det forutsatt å behandle Tyskland som en økonomisk enhet. I alle ok- kupasjonssoner skulle for- holdsregler vedrørende grube- drift, industri, landbruk, løn- ninger, priser, rasjoner, im- port, eksport, valuta og bankvesen, skatt og toll, re- parasjoner, transport og ny- hetstjeneste være de samme.

På samme måte som i Øster rike ville man også i Tysk- land, trass i de forskjellige okkupasjonssoner, sette inn, om ikke en sentralregjering, så iallfall en Wirtschafts- zentrale. Denne sentrale tyske økonomiske myndig- het ville automatisk ha blitt bindeleddet mellom sonene og dermed også mellom Øst og Vest.

(Forts. side 7)

«Konstitusjonell nødrett» — —

(Forts. fra s. 1)

grunnlag herfor og for deres anvendelse i domstolsbehandling er det blitt henvisning dels til «Elverumsfullmakten», dels til «Folkets rettsbevissthet» og dels til nødretten. Det gjaldt spesielt eksilregjeringens bevisste tilsidesettelse av grunnlovsparagrafene 17, 81, 96 og 97.

Under opinionens voksende trykk fant derfor, på et dog forholdsvis sent tidspunkt, Stortingets presidentskap det nødvendig å få forklart forholdet vedkommende nødretten og anmodet derfor vår ekspert på statsrettens og folkerettens område, professor Frede Castberg, om å avgi en betenkning «med en klar definisjon av hva der forstås med konstitusjonell nødrett». Herr Castberg imøtekom anmodningen. Hans betenkning ble så oversendt Utenriks- og Konstitusjonskomiteen til vurdering og innstilling. Komiteen ble for anledningen forsterket med to medlemmer av Justiskomiteen. Innstillingen ble behandlet i stortingsmøte 31. mars 1955 og ble etter en kort og snarere kringående enn inngående debatt besluttet vedlagt protokollen.

I sin betenkning anerkjenner Castberg nødretten som rettmessig rettskilde innenfor vår statsforfatning med de konsekvenser dette innebærer. Professoren konkluderer slik:

«Den konstitusjonelle nødrett må ansees forankret i Norges gjeldende statsforfatning. Nødretten kan legalisere en handling, som er nødvendig i en ekstraordinær situasjon, men som foretas i strid med de ellers gjeldende statsrettslige regler. Forutsetningen er at verdien av de interesser som skal varets, har en sterk overvekt overfor de interesser som krenkes ved at de vanlige regler tilsidesettes. Handlingen må være i harmoni med de vurderinger som ligger til grunn for forfatningens ånd. Humanitære verdier og åndsfrihetens prinsipper setter visse uoverstigelige grenser for nødretten.

Nødrettsbehandlingen må for å være rettmessig stemme med rettsoverbevisningen i folket.

Utvøelse av nødrett står under domstolenes etterfølgende kontroll».

Professor Castberg uttaler ellers bl. a.: «Det ligger i dagen at prinsippet om den konstitusjonelle nødrett innebærer en stor fare for misbruk. Og det lar seg ikke nekte at vår politiske historie fra og med 1940 har skapt en viss tendens til å bruke nødrett

og til i den politiske debatt å påberope seg nødrett, undertiden på en etter min mening temmelig lettsindig måte Det må aldri glemmes at den konstitusjonelle nødrett skal være en virkelig nødutvei. Den skal ikke være en snarvei til å realisere formål, som i og for seg kan være ønskelige, men som ikke lar seg realisere i overensstemmelse med forfatningen I folkeretten går man ut fra at bestemmelser som regulerer de krigførendes kamp-handlinger, skal ha ubetinget gyldighet. De folkerettslige regler det her gjelder, har nemlig selv fastsatt de unntakelser som skal gjelde fra hovedreglene».

Stortingsmann, sorenskriver Stava ng (a), var medlem av Justiskomiteen og den ene av de to som tiltrådte Utenriks- og Konstitusjonskomiteen for å avgi innstillingen. I debatten uttalte han bl. a.: «I utgreiinga si er professor Castberg og inne på visse hendingar i 1940 og på lov-gjevinga frå krigsåra. Dei ting skal eg ikkje gå inn på her no. Dei hev vore gjennomgått og vurdert ein gong før, men ferdig med dei er me visseleg ikkje. Det er både rett og naudsynt at må får ei ny gjennomgåing og ei ny vurdering frå statsrettsleg synsstad når me får hendingane noko frå oss. Ei endeleg gjennomgåing og vurdering er det visseleg for tidleg å gjera no. Men ei slik gjennomgåing er naudsynleg om Stortinget skal gjera seg opp noko meining um dei ting, og difor er det rimeleg me går forbi dei her i dag og, om råd er, kjem tilbake til dei sidan ein gong».

Anvendes nå det av professor Castberg anførte på rettsoppgjøret, tør resultatet i alt vesentlig bli følgende:

1. Nødretten kan ikke innvirke på landkriksreglementets bestemmelser og derfor heller ikke på den rettsorden som Lkr. instituerer for det okkuperte områdes befolkning. Nødretten åpner derfor ikke for den eksile regjering adgang til lovgivning som gjøres bindende for nevnte befolkning. Her har folkerettens bestemmelser «ubetinget gyldighet». Når da domstolene ved den prinsipielle avgjørelse i Haalandsaken bygde på nødrettsinstituttet, må deres avgjørelse forkastes. Vurderingsgrunnlaget svikter her totalt. Nødretten var her uanvendelig.

2. «Humanitære verdier setter visse uoverstigelige grenser for nødretten». Humanitære verdier er ikke bare sådanne som er knyttet til den legemlige sundhet og

helse. Her må også menneskerettighetene komme i betraktning. Disse omhandles i gr.l. §§ 81, 96 og 97. Disse paragrafer danner da uoverstigelige grenser for ethvert nødrettstiltak på dette spesielle område. Når da domstolene anerkjente eksilregjeringens straffeanordninger som rettmessige tross deres tilsidesettelse av disse grunnlovsparagrafer, tør det være berettiget å betegne det som en «temmelig lettsindig» adferd. Denne domstolenes adferd kan derfor neppe frakjennes kriminell karakter. For her har domstolene misbrukt nødrettsinstituttet. Dets anvendelse var nok tjenlig som snarvei til «rask» gjennomføring av rettsoppgjøret. Men der var ingen lovnød, og anvendelsen var derfor ingen nødutvei. Nødretten ble her misbrukt.

3. Nødretten må for å være rettmessig stemme med rettsoverbevisningen i folket».

Her står man i en akutt nødstilstand overfor en vel nærmest uoverkommelig oppgave, nemlig den å bringe på det rene om den påtenkte nødutvei er i samsvar med folkets rettsbevissthet, en betegnelse som har vært meget nyttet i samband med det såkalte rettsoppgjør. Imidlertid synes den folkets rettsbevissthet som domstolene og opinionen ellers påberopte seg som tilstedeværende etter befrielsen, å ha vært av en meget tvilsom og labil karakter. I Morgenbladet for 8. desember 1947 anføres av den daværende justisminister, den nuværende dommer i Høyesterett, Gundersen, ved behandlingen i statsråd av en benådnings-sak uttalte han bl. a. følgende: «Dyptgripende samfundshensyn og moralske og etiske momenter kommer inn ved vurderingen av dette spørsmål og får i vid utstrekning sin vekt og betydning fra den alminnelige rettsbevissthet i folket. Departementet legger vekt på den endring i den alminnelige oppfatning som her tydeligvis har funnet sted». Saken gjaldt en «landssviker» som i lagmannsretten var idømt livsvarig fengsel, en dom som Høyesterett hadde omgjort til dødsstraff. Angjeldende ble benådet.

Departementet mente således å ha konstatert at bare i løpet av to år hadde det tydeligvis funnet sted en endring i folkets rettsbevissthet. Følgende spørsmål melder seg derfor umiddelbart: Var den i 1945 påberopte «rettsbevissthet i folket» en realitet, eller var den en blott og bar innbildning, eller noe som bare en mindre

del av folket nærte? Ble det i 1945 av domstolene brakt på det rene hva den alminnelige rettsbevissthet i folket var, og hvorledes denne i tilfelle måtte komme til utpartiets, kretsens, klikkens rettsbevissthet med folkets? Det må i hvertfall være berettiget å ta statsrådets uttrykk, eller forvekslet man partiets, kretsens, klikkens rettsbevissthet med folkets? Det må i hvert fall være berettiget å ta statsrådets uttalelse som et bevis på at en sådan forveksling faktisk hadde funnet sted. For det måtte vel ha vært umiddelbart innlysende at domstolene ikke kunne basere sin avgjørelse på den rettsbevissthet som de ca. to hundre tusen tyskerarbeidere nærte, eller på den som gjorde seg gjeldende hos dem som gikk tyskerne til hån ved å sette i stand flyplasser eller på annen måte viste landsforrædersk adferd, eller hos dem som i okkupasjonens første tid uten rettsgyldig hjemmel, men på en for tyskerne velbehagelig måte tuklet med Norges styre og stell. For hos alle disse kategorier kan en respekabel rettsbevissthet ikke ha vært å finne. Her tør motivet ha vært enten hevnttrang eller behov for å kamuflere eger skyld og eget ansvar. Det gjaldt derfor for dem å finne syndebugger.

Det tør være grunn til å anta at statsråden har vurdert den inntrådte endring i folkets rettsbevissthet feilaktig. Rent saklig og funksjonelt tør nemlig folkets rettsbevissthet ha vært den samme hele tiden. Det som var skjedd i løpet av de to år, har vel vært intet annet enn at folkets reelle rettsbevissthet ifølge sin egen iboende kraft etter hvert og i stigende grad har kjempet seg igjennom den røklekning den i 1945 hadde vært gjenstand for fra en oppagittert folkemasses side, og derved hadde avslørt som uvederheftig den naive begrunnelse som særlig de ordinært inhabile dommere hadde gjort gjeldende ved avgjørelsen av de prinsipielle rettsproblemer. For det er nu en gang således at rettserkjennelsen sakte, men sikkert modnes i så vel den enkeltes som i de manges bevissthet og etter hvert vokser seg fram til å være generalnevneren for folkets rettserkjennelse. Men denne må formuleres, og dette skjer gjennom de organer som folket har instituert til dette. Resultatet blir så den vel gjennomtenkte, saklig begrunnede og ad ordinær vei utferdige lov. Derfor kan det med all rett hevdes: LOVEN er som slik formulert

rettserkjennelse det adekvate uttrykk for folkets rettsbevissthet. Hvis derfor denne ved rettsutøvelsen påberopes som selvstendig faktor ved siden av loven, da forveksles partiet, kretsen, klikken med folket, og makten settes i rettens sted.

Det er just dette som avgjørende innvirket på domsbegrunnelsen i Haalandsaken. Det skal derfor vanskelig kunne unngås at det norske rettsoppgjør i rettshistorien vil måtte betegnes som den norske rettsskandalen.

4. Handlingen må være i harmoni med de vurderinger som ligger til grunn for forfatningen. Den må være i forfatningens ånd».

I gr.l. § 112 tales det om «konstitusjonens ånd». Det kan neppe være tvil om at forfatningens ånd og konstitusjonens ånd er ensbetydende. Ordinært finner denne ånd sitt uttrykk i de med respekt for Grunnlovens prinsipper utferdige lover. Nødretten kan vel berettigede ekstraordinære tiltak for å bevare de verdier som er nevnt i Grunnlovens første paragraf. Slike tiltak må anses å være i forfatningens ånd, men vel også bare de. Men å gi slike lovbestemmelser som brøt med grunnlovens prinsipper og kriminaliserte sådan adferd fra den hjemmenværende befolknings side, som tilsiktet å bevare det vern om nevnte verdier som okkupasjonens rettsorden reiste, slik som de provisoriske straffeanordninger gjorde det, kan neppe ha vært en handling i «forfatningens ånd». Det var m. a. o. ingen nødrettshandling. Og når domstolene like vel godtok denne handling som nødrettshandling, må de antas å ha forstått eller burde ha forstått at det de derved innlot seg på var intet annet enn en faktisk forbrytelse og av det alvorligste slag. Det er derfor intet merkelig i at professor Castberg knytter den skjedde anvendelse av nødretten sammen med begrepet «lettsindighet». Dette må meget mer anses være fullt berettiget.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsmilde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

HAR EUROPA EN FREMTID? Hets mot Tyskland - -

(Forts. fra s. 5)
**GENERAL CLAY
BEKREFTER.**

USA-general Lucius D. Clay gir i sin bok «Avgjørelse i Tyskland» opplysninger om hvorfor dette ikke skjedde: «Kanskje ville vi uten det franske veto i løpet av de første seks måneder ha kunnet skape sentrale forvaltningssteder for hele Tyskland og i løpet av denne eller lengere tid møysommelig kunnet kjempe om en felles økonomisk politikk».

Det var altså franskmennene, som takket være USA's og Englands nåde og mot Sovjetsamveldets ønske etterpå ble tatt med som seirherre, som i 1945 ødela dette siste beskjedne bindeledd i tysk enhet.

Franskmennene har i sannhet vært den okkupasjonsmakt som presset igjennom den endelige sønderlemmelse av Tyskland hos amerikanerne, sovjetrusserne og engelskmennene.

Da Molotov så i mars 1947 anbefalte avholdelse av allminnelige valg, motsatte Ernest Bevin seg det steilt og erklærte at det kunne man ikke forlange av det engelske folk.

Altså har britene i 1947 forhindret avholdelse av allminnelige valg i begge deler av Tyskland, skjønt resultatet vel ville ha blitt negativt for kommunismen.

Naturligvis lå en slik spekulativ holdning for Vest-Tyskland ikke i Washington's interesse.

Men leie og lånesystemet til USA, med hjelp av hvilket den røde arme først kunne bryte gjennom vår utmattede østfront og frembringe den situasjon i Europa som vi lider under i dag, var heller ikke i tysk interesse.

Ikke engang i europeisk og sikkerlig ikke i amerikansk interesse, slik som man trodde dengang. En tysk regjering må nå engang drive tysk politikk. Og politikk er det muliges kunst!

Det blir stadig påny hevdet at det fra vest-tysk side ikke var noe annet å gjøre enn å akseptere det amerikanske standpunkt, fordi det ellers kunne ha hendt at USA og Sovjetsamveldet var blitt enige på Tysklands bekostning. Hvis det skulle være i USA's interesse eller bli det, så vil man i Washington intet hensyn ta, og aller minst til Tyskland. For amerikanerne må i første rekke drive amerikansk politikk, på samme måte som sovjetrusserne sovjetrussisk.

I alle spørsmål i den kalde krig dreier det seg aldri om Korea, Laos, Kongo, og bestemt heller ikke om Tyskland. Det dreier seg stadig bare om de to maktblokker,

USA og Sovjetsamveldets øyeblikkelige interesser. Land, folk og skjebner spiller herunder ingen rolle.

Vesttyskland er i dag blitt et prestisjespørsmål og elskes dessuten på grunn av sin sterke industriproduksjon heller ikke av noen av de to motstandere.

NATO og Warszawa-pakten har spøkelsesaktig mobilisert i begge leire tyskere, som hvis det kommer til alvor vesentlig vil måtte tjene fremmede interesser. Den økonomiske organisasjon KOMEKON har bundet Mellom-Tyskland, som er det mest produktive land blant satelittene og hvis «volkseigene» industri lett dirigeres, fast til de andre kommunistiske land.

Vi står her ved mange muligheters grav, muligheter som ble båret til graven dels av franskmennene, som bragte det fellestyske økonomiministerium til fall, dels av britene, som ikke tillot noe fellestysk valg, og dels av den vesttyske politikks forhastede binding til Amerika.

Europas muligheter.

Det skal virkelig mot til fremdeles å tilkjenne Europa en virkelig fremtid. Og likevel kunne det gis en slik.

I løpet av hundre år har menneskeheten formert seg i et bekymringsvekkende og stadig økende tempo. Fremskrittene på det hygieniske område har nedsatt spebarnsdødeligheten, nesten utryddet faren for epidemier og vesentlig forhøyet den gjennomsnittlige levealder. Men jordens kulturjord har forblitt den samme, og allerede i dag kan man regne ut at den sett på langt sikt ikke vil være tilstrekkelig til å ernære menneskeheten. Kultiveringen av områder som fremdeles ligger brakk er meget tidskrevende, å fremstille næringsmidler av tang kan man knapt ta alvorlig. Alle storstilte projekter hvorigjennom det kunne skaffes ny dyrkingsjord, måtte tre i bakgrunnen for kriger og revolusjonære omveltninger. Selv planen om bevaning av Sahara måtte igjen oppgis. Det fantes ikke penger. Folkene brukte sine kapitaler til gjen-sidig å slakte hverandre ned i to meningsløse kriger.

En ny folkevandring?

Hvis utviklingen ikke kan dirigeres, vil folkeslag drevet av sult sette seg i bevegelse, og det kan meget godt komme til en ny folkevandring. Utgangspunktet vil være Asia, og her vil Kina gi impulsen. I så tilfelle er det meget usannsynlig at Europa vil bli uberørt av denne tryk-bølge.

La den ene eller den andre i dag se på saken som utopi. Hvilken annen utvei skulle de

veldige menneskelige rugeplasser i Asia ellers finne?

Hvis Europa vil overleve og bestå, må det overskue den samlede situasjon og ikke bli sittende fast i fortidens kirke-tårnpolitikk. En ekte europeisk enhetsfront kunne utrette vidundere. Det må imidlertid ikke munne ut i dette utflytende Misk-mask-Europa som mange integrasjonsdisipler i dag plaprer om.

Den kjære Gud har åpenbart tenkt seg noe da han skapte folkene og rasene, og man behøver ikke være noen tilhenger av en ekstrem rase-lære om man er av den mening at menneskene ikke skal røre ved det skaperen fullbragte.

Et fedrelandenes Europa,

som den de Gaulle, som ikke akkurat har vært så heldig med sin politikk hittil, proklamerte, synes å være den riktige vei, hvis den blir fulgt.

I dette fedrelandenes Europa må man naturligvis la det sterkeste og mest ydedyktige folk i Vest-Europa, det tyske, få full rettferdighet. Man må endelig en gang høre opp med å betrakte det som et forbryterfolk og å spekulere over om det nå har betalt for alt. Ikke onsonst endte den franske finansminister Louis Klotz, opphavsmannen til det kjente ord «Tyskeren betaler alt», i tukthus som vekselsfalskner.

Europa må under opprett-holdelse av de enkelte folks nasjonale egenart økonomisk, militært og politisk danne et stort Sveits, for at de gamle nabokriger som førte Europa dit hvor det står i dag, en gang for alle kan bli spaltet ut, slik at Europa kan opp-tre som en ny stormakt. En stormakt som ikke er beredt til å tjene som eksperiment-felt for fremmede interesser, men som søker og fører en egen europeisk politikk mellom maktblokkene.

Dog, før vi krever en slik forvaltning av Europa måtte der først skje en lignende grundig forvandling i Bundesrepublikken. Her måtte man finne tilbake til ånden hos de ansvarlige som etter 1918 under de vanskeligste omstendigheter reddet det tyske rike, først og fremst den keiserlige generalfelt marskalk von Hindenburg og den sosialdemokratiske forsvarsminister Noske.

Den tyske Bundesrepublikk måtte først og fremst i diskusjonen om fortiden, tilegne seg den ånd som taler ut av ordene til den store tyske sosialistfører August Bebel: «Høyforræder? For min skyld gjerne. Landsforræder? Det Det eren infam injurie».

Vi kan ikke kreve av andre at de skal innstille difamerin-gen av Tyskland og av den tyske egenart hvis vi ikke i eget land lovmessig hindrer

(Forts. fra s. 4)

lar tyska folket.

Man får hoppas at tyskar-na ikke blivit så naiva, att de icke genomskådar alt spelet med Berlin och Västs tal, «att de inte överger tyskerna etc.», inte avser något annat än fullborda sionismens dröm att göra Tyskland till ett slagfelt och soldaterna till kanonmat för att en gång för alla förinta kärnan i de germanska folken. Den sionistiska drömmen om ett tredje världskrig synes oroväckande sammanfalle med liknande drömmar från katolsk sida. Pater Wernfried van Straten talar om «dagen för den kommande befrielsen från det kommunistiska oket» och säger att «Herren Gud skulle blamera sig, om han icke en dag låter något ske i Öst».

Enligt «Gesamtd. Rundschau» av den 6. 9. 1957 skulle den ärkekatolske Adenauer ha yttrat: «Mina herrar, kriget mellan Amerika och Ryssland kommer under alla omständigheter, och då måste vi vara på den rätta sidan».

Det är uppenbart att världsfreden hänger på en skör tråd, när två så inflytelsesrika övernationella makter som sionismen och den katolska kyrkan försöka framhålla kriget som oundvikligt och dessutom framprovosera detta genom att fabla om tyskernas mission, heligt krig och korståg. (Läs Schlamms bok).

I nuvarande beträngda läge för de germanska folken kan hotet från världsförstörarna endast övervinnas, om vi för-må erbjuda folk en överlägsen ordningsidé eller konseption. Det är detta vi nordiska

difamering av pliktoppfyllelse og taperhet.

Først da vil vi påny både i øst og vest bli tatt alvorlig. Et folk blir ikke vurdert etter hvor meget det betaler — den som betaler for meget blir i høyden utledd og foraktet — men etter hvorledes det beskytter sin ære.

Ingen skal plapre om for-svar av fedrelandets helligste goder som ustraffet lar sitt eget folks hellige goder skjelle ut.

Her ligger avgjørelsen, selv om så mange i dag ikke vil innse det. En ånd slik som den viste seg hos en gruppe Tü-binger-studenter da de slo opp på universitetets oppslagstavle: «Det er bedre å forråde fedrelandet ti ganger enn å dø en gang for fedrelandet!» forsvarer intet, hverken Tyskland eller Europa. Den fører rett i avgrunnen på hvis rand vi forlengst balanserer.

Ennu er det tid. Ennu kan vi vinne ny grunn, hvorpå

(Forts. side 8)

rikspartister kämpar för till-sammans med kamrater från alla nationer i den världsom-spännande nationalistiska samordningsprocess, som på-går under devisen: **National-ister i alla länder, ena Er och kämpa gemensamt!**

Vad tyska folket angår, så är jag övertygad om att det väl vet att det blott kan sätta tillit till sig själv. Ty trots att Västtyskland nu ingår i Nato-försvaret försiggår i alla opinionsbildande organ en gränslös hets mot Tyskland. «Fredsstiftarna» ha nu kun-nat glädja sig åt en 16-årig «fredsperiod», vilken endast störts av 15-talet «begränsade krig». Av hetsen mot Tyskland att döma, frågar man sig, om det är tyskarna som också påbörjat dessa 15 sista krig.

Visar ex. USA Tyskland upp-riktig vänskap då den största amerikanska televisionsstati-onen sänder hela Nürnberg-processen, bokhandelsfönst-ren fylles med billiga fick-upplagor av Allan Bullocks gräsliga bok om Hitler. «LOOK» offentliggör ett fler-sidigt färgreportage om Tredje Riket, som slutar med ett halvsides foto av likhögen i Belsen — vilken trovärdiga vittnen säger vara resultatet av alliert flyangrep mot civil-befolkningen.

Man kan fråga sig varför hetsen ökat så märkbart på sista tiden, alle aktionerna förefalla så väl samordnade, att samma organisatörer tyd-ligen stå bakom. Vart syftar hetsen? Naturligtvis till ett nytt Versailles, Tysklands de-finitiva krossande är under förberedande.

Et enat Tyskland fruktas ekonomiskt av både England och Frankrike, militärt av öststaterna Polen och Tjecko-slovakien, vilka besitter ur-gammal tysk mark. Med alle tillgängliga medel frampro-voceras nu en krigspsykos vars planläggning endast kan kläckas av en viss världsliga. MEN germanernas kärnland TYSKLAND, med sitt dugliga, arbetsamma, snillrika och dynamiska folk är säkert mäktigt att stäcka världskon-spiratörernas planer. Lika envist som Cato kämpade för Kartagos förstörande, lika fa-natiskt åstundar denna hem-liga världsregering Tysklands definitiva krossande.

★

Forfatteren av denne artik-kel, Göran Assar Oredsson, foretok straks etter at han sendte oss denne artikkel-en reise til Berlin for på stedet å studere og sette seg inn i forholdene. Han har lovet oss en artikkel om sine inntrykk, og det skal bli interessant å se om han finner bekreftelse for de tanker han har trukket opp i foranstående artikkel.

Professor Castberg — —

(Forts. fra s. 5)

av grensebevoktningen som allerede fra 11. juni i realiteten var tysk (om enn kamouflert) således offisielt overtatt av okkupanten. Men først i oktober måned 1940 var avløsningen av de norske avdelinger (2 bataljoner og ett batteri) fullført.

Dette fremgår også av at den iverksatte en beslutning truffet i statsråd og av at kontakten mellom overkommandoene ble innledet ad diplomatisk vei gjennom den forsterkede Stockholmsambassade og det svenske utenriksministerium. Endelig også ved at den ble godkjent av stats-, utenriks- og forsvarsministeren.

Professor dr. W. Hubatsch hevder at «terra debellata» - tilstanden inntrådte 10/6 1940 (Brosjyrens side 62). Fra da av var Norge utenfor krigen. Statens fremtid ble avgjort mellom andre makter og på andre slagmarker, jfr. general Falkenhorsts syn, brosjyren side 15, note 1 (Generalen uttalte som vitne i Braunschweig at den norske konge, d.v.s. den norske stat, ikke hadde rett til å begynne krig igjen — Arbeiderbladet 31/7 1947).

Ad 2). Angående det tyske syn på krigstilstandsproblemet henvises til profesorens anførsel i «Folkerett» side 195-196, brosjyrens side 38, note 2 («Krigen kan opphøre ved at den rent praktisk ebber ut, idet fiendtlighetene innstilles. At der da ikke avsluttes en fredstraktat kan ikke medføre at krigstilstanden ansees for å vedvare, uansett den faktiske situasjon»).

De norske offiserer hadde adgang til å være på frifot mot æresord. Tallrike brudd på æresforpliktelsen ga okkupanten moralsk og vel også folkerettslig adgang til å hindre flukten.

Angående uttrykket «totalt illegale Quislingregime» henvises til U.K.'s anførsel i I, side 223, jfr. brosjyren side 21, note 2 («Under denne synsvinkel er Rådet (Administrasjonsrådet) et ledd i den tyske administrasjon av det besatte Norge med folkerettslig hjemmel i 4. Haagkonvensjons bestemmelser i Landkrigsreglementet. Det er for så vidt den samme rettslige hjemmel som de etterfølgende kommissariske statsråder og Quislings senere regjering har»).

Ad 3). Regjeringen forsomte totalt sin plikt til å klargjøre og notifisere sitt syn på forholdet til Tyskland etter 10/6 1940, med den følge at endog overkommandoen og administrasjonsrådet har vært desorientert, jfr. brosjyrens side 19 og 23 (hvor det redegjøres nær-

mere for tiltak foretatt av disse to instanser av krigsviktig betydning og til fordel for det Tyskland en hevdet å være i krig med). Statsministeren presiserte riktignok at krigen bare varte i to måneder, jfr. brosjyrens side 24 (i radiotale fra London 25/6 1940), men har altså senere funnet dette uriktig. Regjeringen har øyensynlig opprinnelig villet kunne hevde at den ikke var Englands allierte, hvis Tyskland vant krigen, jfr. brosjyrens side 25 øverst. (I en PM fra utenriksministeren datert 11/12. september 1940, behandlet i statsråd i London 9/11 1940. Denne PM konkluderte med at en ikke burde binde seg for fast til en bestemt makt: «Vant ikke Storbritannia, hjalp det ikke med noen avtale». (U.K. II, side 40, Innst. O. IX/49, side 24). Utenriksministeren var således i september-november 1940 åpenbart ubekjent med Norges angivelig fortsatte krigføring i samband med England. En bedre og mere avslørende klarlegging av det faktiske forhold behøves ikke).

Uforenlig med påstanden om fortsatt krig er forøvrig også regjeringens telegram av 3/7 1940 om hjemsendelsen av 1. divisjon.

Mest veier imidlertid det faktiske forhold at all norsk senere deltagelse fant sted som integrering i engelsk forband, jfr. brosjyrens side 30-31.

Ad 4). Kongens rett til å erklære krig til rikets forsvar er med rette hevdet å måtte være basert ikke alene på beslutning i statsråd, men på stortingsvedtak. Stortingets siste oppdrag til regjeringen var imidlertid å søke å komme til en ordning som i Danmark, subsidiært fikk den en meget begrenset ramme for sitt virke utenfor kontakten med stortinget. Ved integreringen av de frivillige i engelsk forband unngikk regjeringen å bryte grunnlovens paragraf 25. Den hadde forøvrig hverken m.h.t. materiell eller personell adgang til aktiv krigføring, og fikk heller ikke senere sådan adgang hverken av England eller Sovjetsamveldet.

Regjeringens forsøk på «mobilisering» av nordmenn i utlandet i august 1942 førte bare til presisering av at deltagelsen var frivillig. I følge både den militære og den borgerlige straffelov (henholdsvis §§ 3 og 8) ble krigsartiklene satt ut av kraft ved demobiliseringen, jfr. også Justisdepartementets erklæring i skriv av 18/11 1946 til generaladvokaten Demobiliseringen i 1940 ble supplert med opphevelse av forswarets organisasjon (Adm.rådet 4/8. 1940). Da ny mobilisering

DET FATTIGE NORGE.

Mindretallsregjeringen Gerhardsens budsjettforslag foreligger nå og inneholder meget rart og selvmotsigende. Små lynglimt fra galskapen får man når man for eksempel leser at Norge ikke har råd til å gi sine alderdomspensjoner mere enn en snau fattigunderstøttelse, at vi ikke har råd til å bygge ut nødvendige jernbaner og veier, men at vi har råd til å kaste bort millioner på både jernbaner og annet for Afrikas negere og Asias gule, for ikke å snakke om FN-aggresjon mot Katanga. Her må det da være noen som har en eller flere løse skruer, og vi tror neppe det er oss.

HØYREINNSATS.

Når vi ellers nevner politisk galskap, så må det være grunn til å peke på Høyres høyst djerpe innsats mot sosialismen. AFTENPOSTEN forteller fornøyet og med stor overskrift at Arbeiderpartiet taper sitt flertall i 4 stortingskomiteer, men at Gustavsen (sf) kan sikre sosialistene flertall i de to andre. Det bladet glemmer å fortelle er at det var Høyres fører Kjøs som slo seg sammen med sosialistene og sikret Gustavsen vippeplassen i Finanskomiteen, en av stortingets mest betydningsfulle — iallfall burde den være det sett fra et Høyresynspunkt. Det må vel sies å være nokså

ikke har funnet sted, kan det alene av denne grunn ikke med rette hevdes å ha vært «krig i lovens forstand» som Høysterettes kjæremålsutvalg nylig har anført i en kjennelse.

Med hensyn til den subjektive side av saken er oppgjøret også bygget på sviktende premisser, nemlig Høysteretts påstand i den grunnleggende Haalandsdom om at det var alminnelig kjent at krigen fortsatte etter 10. juni 1940. Jfr. bilag III til U.K.s innstilling side 114, om at det ikke var en ualminnelig mening at krigen for Norges vedkommende opphørte 10/6 1940.

Denne meget vesentlige uoverstemmelse mellom konstateringen av det faktiske forhold — ved utvalgte, kompetente representanter for statsmyndighetene — og Høysteretts presedensdom for «rettsoppgjøret» skulle i seg selv alene være tilstrekkelig til å vise at det må være en nasjonal æressak å rette på dette oppgjør ved en revisjon i mulig utstrekning. I dom av 1948, Rt. s. 165, har Høysterett selv erkjent feilen i Haalandsdommen. Dette

bedrøvelig for det meget omtalte borgerlige samarbeide at Kjøs lot seg bevege til å motta gjenvalg. Ingen vet jo hva han kan falle på å stemme på neste gang.

NASJONAL AVIS PÅ ISLAND

Islandske seksjon av Nordiska Rikspartiet har nå fått igang sin egen avis «Frjals Evropa». Bladet er den første nasjonale avis som kommer ut på Island etter verdenskrigen. Seksjonens leder er B. Haarde.

DE GAULLE DØMT TIL DØDEN.

Kampen går videre mellom de to franske ikke-parlamentariske bevegelser de Gaulles parti og general Salans OAS. de Gaulle har som kjent tatt det alltid beredvillige rettsvesen ibruk og dømt sine motstandere fra både liv og ære. Nå har OAS gjort gjengjeld og har sendt ut en erklæring om at de Gaulle er dømt til døden og vil bli henrettet innen overskuelig fremtid. Begge parter påstår dessuten naturligvis at motparten er «landssvikere». For også der forveksles politikerne seg selv med fedrelandet.

DOLLARINVASJONEN.

Både innen og utenfor Fellesmarkedet er det en sleeping partner som det helst ikke skal snakkes høyt om: USA - finanskapitalen.

må sees i forbindelse med de øvrige innvendinger og tvilsmomenter som er nevnt foran, og det hele i lys av de internasjonalt anerkjente rettsprinsipper som nå foreligger presisert i U.N.s vedtak av 10/12 1948 og i Europakonvensjonen.

En revisjon med sikte på å dempe kritikken og bitterheten ville sikkert vekke bifallende oppmerksomhet i andre siviliserte stater. Men det vil neppe tjene Norges renommé i historiens dom å opprettholde myten om at det var et uttall av forrædere i landet, mens regjeringen og regjeringspartiet — som her kunne bidratt med et par hundre tusen — var rettslig sett ansvarsfrie.

Det ærede Institutt er formentlig nå vitende om at Europarådet f.t. studerer de foran omhandlede problemer på basis av Høysteretts kjæremålsutvalgs brudd på domstolovens § 116 i en gjenopp-tagelsessak.

Det kunne i sannhet vært interessant å få «vår fremste folkerettslærde» professor Castbergs uttalelser om foranstående.

DEUTSCHE WOCHEN - ZEITUNG forteller imidlertid at den i Europa investerte USA-kapital har steget med 10 milliarder D-mark siden 1957. Bare i den fri og selvstendige Bundesrepublikken til Adenauer er i dag allerede over 600 firmaer helt eller delvis på amerikanske hender.

RIMELIGE KRAV.

Mrs. Kathleen McKay, enke fra Bulawayo i Kongo krever av Tschombe 1,5 millioner kroner i erstatning fordi hennes mann ble spist opp av FN's kannibalvenner da han tjenstgjorde i Katanga-hæren. Kanskje Norge med sin mathjelp til de svarte kunne yde et bidrag?

ANSLAG MOT HAMMAR-SKIÖLD I JERUSALEM.

I forbindelse med omtalen av den forulykkede generalsekretær i FN Dag Hammarskiöld, meddeles det nå at det ble forøvet et attentatsforsøk mot ham av «ukjente» i Jerusalem for fem år siden. Han undslapp imidlertid i motsetning til grev Bernadotte i sin tid med livet. Hendelsen har vært hemmeligholdt til nå, meddeler DEUTSCHE WOCHEN - ZEITUNG.

HAR EUROPA -

(Forts. fra s. 7)

fremtiden kan bygges opp og festes. Men da må der være sant mot til stede.

Ennu kan vi yte et vesentlig bidrag til fordel for menneskeheten. Det må imidlertid også de andre europeiske folk erkjenne og de må holde opp med å svekke Tyskland. For, jo svakere Tyskland blir, desto før må det gå under fordi det ikke klarer å hevde seg. Og sikkerlig går det ikke under alene. Allerede i en nordisk saga heter det:

«Jordens folk står i brann ved germanerundergangen».

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår.

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgirour. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Red.